

Allah'ın varlığının delilleri, tüm deliller Kur'an'ın Allah'ın sözü olduğuna delildir. İnsanı meşgul eden suallere cevap verilmeliydi. Kâinatı da kâinatla izah edemezsiniz. İnsanın batınının, evvelinin, ahirinin ve zahirinin sorduğu sorulara Kur'an'dan başka cevap veren var mıdır? Kâinatın sırlarını kâinatın içindekilerle çözemezsiniz. Ancak kâinatın dışından kâinata bakan çözer. Bir zat birkaç meselede mütehasıs olur. Kur'an da ise tüm meselelere hakim olduğunu gösteren ifadeler var. İfadelerde eminlik var, şüphe ve tereddüt yoktur. Kur'an insanla ve varlıkla çatışmıyor. Bilakis ona ihtiyaç duyuyor. Kabir ve ötesini Kur'an'dan başka cevap veren yoktur. Kur'an'ın getirdiği hükümler ve kanunlar gösterir ki; Kur'an Allah'ın (cc) kitabıdır. Çünkü her hükmü ve kanununa, her geçen gün ihtiyacımız daha da artıyor. Hadiseler, hüküm ve kanunlarını devre dışı yapmıyor. İnsanlar, 1400 seneden beri insanlığın ¼'ini adaletiyle idare etmiştir. Kur'an'ın hükümleri beşerî kanunlar gibi ihtiyar olmuyor. Beşer hukuk fakültelerinde bütün beşerin yardımıyla ortaya koydukları kanunları yine beşerin yardımıyla okuyor. Fakat bu kanunlar 3-5 sene ancak gündemde kalabiliyor. Oysa Kur'an 14 asırdan beri tüm dünya toplumuna, her sınıf insana her zaman cevap olup vicdanlarını tatmin etmesi hem İslâm'ın ilk ortaya çıktığı zaman ve zemin ve insanların durumu İslâm'ın hakkaniyetini gösteriyor. Kur'an akli ve kalbi birleştirmede muvaffak olmuş. Beşerin o zaman söyleyebilmesi, bilmesi mümkün olmayan mevzuları hülâsa edip ifade etmesi. Kur'an düşünmeye ibadet diyerek düşünmeye, tefekküre kutsiyet vermiş. Böylelikle zihni inşa edilmesinde kendini inşa etmeyi teşvik ediyor. **“Aklınızı kullanmayacak mısınız?”** diyerek akli inkâr etmemiş, bilakis kutsiyet vermiş. Yaradılışımıza nazarı dikkati çekiyor. Hiç bir felsefeci ve öğreti bunu böyle görmemiş. Ceninden, tuvalet adabından bahsetmemiş. Diğer dinleri veya öğretileri unutturmuyor. Bilakis ona umdelerini ifade ederek akla havale ediyor. Onlara karşı kör ve sağır kılmıyor. Tarihi, bilimsel ve alametleriyle istikbale taşıyor ki bir insanın buna muktedir olabilmesi muhaldir. Mîsal vermesinde , olayları tiyatro gibi peygamber kıssalarında herkesin kendisine ait rolleri bulabilecek, çıkış yolları görebilecek tarzda ifadelenişinde de istisnadır ki o tarihte bu yöntemin kullanılması gariptir, acibtir. Kur'an karanlığı gösterirken hiç hatırıma gelmeyen karanlıktan bahsetmesi ki orası da denizin altındadır.

Kur'an'daki ,Nahl süresinde dişi arıdan bahsediyor. Hakikaten kovani dişi arı yapar. Bir de Ankebut süresindeki misalde , Sizin Allah'ın dışında dost edinmenizi dişi örümceğe benzetiyor. Dişi örümcek, erkek eşini bile yer. Sonra kendi nesli kendisini yer. İşte Allah'tan başka dost edinmemiz buna benziyor. Bilim nedensellik aşamasından sonra birikimini söyler. Kur'an ise nedenselliği olmadan direkt neticeyi söyler. Misal: Anne karnındaki alakayı bilim; hücre teorisini, vs teorileri birleştirerek diyebilmiş. Kur'an ise neticeyi direkt söylediği için nedensellik aşamalarını aşarak söylüyor. Kur'an'ın çıktığı döneme, çevreye ve elinde zahir olana inşafı bakılsa, insan üstü olduğu görünür. Çünkü nedenselliği kullanmadan direkt her şeyin hükmünü veriyor. O zaman söylenebilecek ilmin son noktaları denebilir mi? Hem o zaman bulunanlar kendilerine izafe ediliyordu. Şimdi de öyle. Yani ben buldum deriz. Oysa Muhammed (asm) bana vahyedildi, benim değil demesi de o zamanda ve bu zamanda enteresan değil mi? Teleskopsuz evrenin genişlediği denilebilir mi? Ama olmadığı halde demesi vahyedildiğini gösteriyor. Jeolog değildi ki dağlar hakkında konuşabilsin. Mikroskobu yoktu ki anne karnındaki çocuktan bahsedebilin. Hem bunların neticesinde mükafat değil yurdundan sürüldü. Her şeyini kaybetti. Bütün bunları ne diye yapsın? Adam tek şey buluyor meşhur oluyor. Bu ise bulmadığı bir şey kalmamış. Onun kadar meşhur olmuyor. Bu insan tuhaf değil mi? Adem ve Havva'dan, iki insandan nasıl çeşitli insan ve kan grubu olmuştur sorar da, Darwin'e tek spordan –denizden-çıkandan bu kadar çeşit insan ve kan grubu niye var sormaz. Peygambere o zaman demişler: “ Sen ne getirirsen getir, sana inanmayacağız” demişlerdi. Şimdi de öyle. İnanmak ihtiyacı olana yetip artacak kadar deliller var. İnanmamaya niyet edene hiçbir şey delil olup inandıramaz. Kur'an; hayata anlam, ahlâka temeller veriyor. Dinsiz felsefeci dedi: **“ ELHAMDÜLİLLAHI RABBİL ALEMİN”**. Tanrı başka tanrıya mı hitap ediyor? -Hayır sana konuşmayı ,hitap etmeyi öğretiyor. Bana böyle hitap et diyen baba gibi. Baba evladına konuşmayı öğretirken baaa baaa gibi cümleleri konuşarak öğretiyor. Sen bana böyle hitap et diye. Büyükler, yüksekte olanlar kullanır bu metodu. Yoksa çocuk; oğlum oğlum de bakalım baba demezler, diyemezler. Yani insanların cehaletlerinin üzerlerine dava (inkâr fikrini)kurmak lazım. Bir yerleri sana taşıyarak seni inşa edip seni ötelere taşıyandır.